

Doğmak ölümü getiriyor. Kazanmak kaybetmeyi. Ölüm doğumu getirmiyor veya kaybetmek kazanmayı. Herşeyin yokluktan doğduğu yalan, çünkü olmayandan bir şey varolmaz. Hepimiz bir varlığın arazlarıyız.

Eski felsefeye dair okuduklarımda, ağızda köy ekmeği tadı. Köy ekmeği de değil, bazlamanın ekşi tadı. Ama market bazlaması değil.

Veya market bazlaması. Çünkü günümüze kalmış *eski felsefe*, markette satılan *organik ürün* gibi bir şey. İnsanların vitrinlerine koydukları bütün o laf ve edanın, organik ve dindar görüntünün, eskiye ihtiram duyan o has evlat kokusunun sonu, piç bir modernliğin üstünde karikatür gibi saçmalayan bir *eski* oluyor. Arabanın arkasına tuğra çizdirmek.

Eski geçmiş gitmiş, eskinin elinden gelseydi yaşar ve yeni olurdu. Onu hayatta tutmaya ne gerek var, hayatta tutmak değil, ölüsünü meydana çıkarıp gezdirmek. Bizde her yeninin bir eskinin evladı olduğunu söylüyorlar, belki evet, ama bizim yaptığımız, artık evlat sahibi olmayacak kadar ölmüş bir eskinin cesedini kaldırıp, insanlara *gömmeye değil övmeye geldik* demek.

Biz gömmeye geldik, aslında. Vazifemiz onu bihakkın defnetmek. Eski günlerin eskide kaldığını ve yenilerin de, hüdanabit çiçekler gibi o cesetlerden çıkacağını. Eski zürriyetten kesildi, sadece gübre haline gelebiliyor.